

Un gol per l'escaire

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

— **E**ls dimarts i els dijous al pati s’hi juga a futbol. El dimecres i el divendres, a bàsquet. I el dilluns, és dia lliure de pilotes, així que és un bon moment pel pilla-pilla, l’aranya peluda o el *matapollos*. Els mestres sempre han dit que “el pati és de tots”, però queda demostrat que no és veritat. Tècnicament, l’únic dia en què el pati és de tots és el dilluns. La resta de la setmana és dels que juguen amb les pilotes, és a dir, dels nens.

El per què els nens juguen a esports de pilota i les nenes no, no ho saben ni ells. De fet, el problema és que mai no s’ho han preguntat. Mai fins avui, que la Sònia ha vist volar el seu llibre dos metres enllà per culpa d’un xut descontrolat.

La Sònia fa tercer i avui està asseguda a terra del pati, amb el nas enganxat a un llibre sobre la vida d'Amelia Earhart, la primera dona que va volar -en avió, s'entén-. Podria estar fent-se trenes amb la Mariona i la Júlia. Podria estar dibuixant amb la Gina, la Marta i l'Arlet. Podria fins i tot estar jugant a cantar i ballar les cançons de moda amb la Lola, la Gisela i la Joana. Però avui, justament avui, està llegint perquè vol acabar la novel·la abans que soni el timbre. Però quan és a punt de girar la darrera pàgina... PAM! Una pilota disparada amb massa força li arrenca el llibre de les mans i el fa volar fins a tocar de les seves amigues. "Perdona!", sent.

Està tan atordida que no sap d'on li cau la disculpa. "Perdona...", torna a sentir. És l'Eloi, que corre cap a ella. I quan creu que el nen se li acosta per recollir-li el llibre i interessar-se per si li ha fet mal, veu com passa de llarg, agafa la pilota i torna cap a la pista sense perdre ni un segon. "Perdona?!", es repeteix la Sònia molt empipada. Així que s'alça, va cap al centre del camp i intercepta la pilota a mitja jugada. S'ajup i l'agafa. "S'ha acabat el partit".

"Ei, però què fas?!", li etziba el Ramon, de molt mala gana. "Què foteu vosaltres!", respon la Sònia, encarant-se-li. "M'heu donat un cop de pilota i us quedeu tan tranquils!", continua. "Però si t'he demanat disculpes!", es justifica l'Eloi. "No n'hi ha prou demanant disculpes així, de passada, sense ni mirar-me ni a la cara". La Sònia porta molts dies aguantant la situació i avui no pensa guardar-se ni una paraula, "ens mengem els vostres cops de pilota cada dia i hem de jugar sempre en el trosset de pati que ens deixeu lliure. Us creieu els reis!". "I?", li escup, foteta, el Ramon. "Que això s'ha d'acabar", respon ella. L'Eloi es mira la Sònia sense entendre res, "i com penses acabar amb nosaltres, si es pot saber?". La Sònia no triga ni dos segons a respondre: "Ens jugarem el pati. Ens el jugarem a futbol".

Un partit. Una copa. Qui la guanyi decideix què es fa al pati de dilluns a divendres. Dos equips: el dels *nens-que-es-passen-tot-lo-dia-jugant-amb-la-piloteta* i el de les *nenes-relegades-a-jugar-a-qualsevol-cosa-en-qualsevol-raconet*.

Els nens creuen que les nenes no tenen cap possibilitat. Estan segurs que guanyaran ells i tot continuarà com sempre. Les nenes estan nervioses perquè no saben com s'ho faran. Si bé algunes d'elles coneixen la teoria, les vegades que han jugat a futbol es poden comptar amb els dits d'una mà. “Ens cal entrenar, noies! I... força”.

Durant una setmana, les nenes van estar entrenant cada tarda en sortir de l'escola. Es trobaven en un descampat, però allò era un veritable guirigall. Afortunadament, el dimarts, la seva sort va canviar, en rebre una visita molt oportuna: la Marga, la mestra de ciències. La Marga s'havia assabentat del partit i de tot el que en realitat s'hi jugaven. “Quan era petita vaig jugar molt de temps a futbol”, els hi va explicar la mestra, “en un equip on jo era l'única nena. Era bona, eh? Però quan em vaig fer gran, no em van deixar seguir perquè a les lligues no es permetien equips mixtes. L'únic equip de futbol femení era a un altre poble, així que... ho vaig acabar deixant”. La Marga futbolista? Quina gran notícia! No els podia caure del cel una entrenadora millor.

Finalment, va arribar divendres. L'hora del pati. L'hora de la veritat.

Tot primària era al pati de tercer. La copa ja estava preparada, com ho estaven els dos equips. Els nens, amb posat autosuficient, es miraven les nenes. Les nenes, nervioses, confiaven en la feina feta amb la seva entrenadora... i una mica en la sort, també. Calia tenir en compte que els nens portaven anys jugant a futbol i elles només una setmana, així que el partit no acabava de ser del tot just. Però havien estat elles les que havien proposat el repte, així que no hi havia opció de fer-se enrere.

El partit començà puntual i els nens van fer el primer gol al segon 35. “Potser no ha estat la millor idea del món...”, es lamentava la Sònia. “Jo faré el que sigui per fer fora les pilotes del pati. El que sigui!”, va riure l'Arlet, mentre es preparava per llençar una falta. I totes pensaven igual que ella. Potser per això atacaven, amb ganes i, aprofitant el relaxament dels nens... van empatar! 1 a 1. Els nens s'ho van prendre com un cop de sort, però encara quedava una estona llarga.

3 a 3. Quedaven dos minuts per acabar el partit i, per sorpresa de tots, estaven empatats! El públic cridava, eufòric, sobretot la resta de nenes de l'escola, que veien en aquell equip femení una petita revolució que tot just començava. Tot i l'ambientàs, tot i el bon joc, estaven a tocar del final i semblava que haurien d'anar a la pròrroga. "Trenta segons!", cridà la Marga, "feu un gol i sereu les reines del pati!". I quan l'àrbitre era a punt de xiular el final, en un darrer intent, la Sònia li va prendre la pilota dels peus a l'Eloi, va regatejar i va xutar a cegues, però amb tota l'ànima. "Gol!!!", retronà per tota l'escola, per tot el poble. Gol per l'escaire i la copa per a les nenes. "S'han acabat les pilotes, nois!", es lamentava el Ramon. Però havia estat un partit just amb un resultat just, i tothom ho sabia.

El dilluns a primera hora, tots els alumnes de tercer estaven asseguts al seu lloc. La Sònia, com a portaveu del grup femení, es va posar dreta, al costat de la pissarra per exposar la proposta a què havien arribat: "Dilluns, dimecres i divendres joc lliure sense pilotes. Dimarts i dijous... futbol i bàsquet". "Com?! Ens deixeu dos dies el pati per a les pilotes?!", exclamà l'Eloi sense poder-s'ho creure. "No. No us deixem res, Eloi. El pati és de tots i em temo que a partir d'avui haureu de compartir els partits amb unes quantes jugadores. Nosaltres". La Sònia va somriure. Les companyes van aplaudir. La Marga els hi va picar l'ullet. Sens dubte, les coses estaven canviant.

És així com va néixer l'equip femení de futbol de tercer, i com es van proposar de crear-ne un de bàsquet –els hi havien dit que l'Elisenda, la mestra d'anglès, n'era una crack-. I és així com, a partir d'aquell dia, el pati va ser realment de tots. I els esports de pilota també. Perquè qui es creu encara que segons quines coses només són per a xicots?!

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital